

23.7.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu! Den ve tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem v domu svého Boha než prodlévat v stanech svévolnosti. Vždyť Hospodin je dárce milosti a slávy. (Ž 84, 2-3.11) Amen

PÍSEŇ 158 Samému Bohu 260,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, děkujeme ti za to, že máš zde na zemi svůj lid. I když je ti často nevěrný, může znovu a znovu okoušet tvou věrnost a lásku. Pokorně však musíme na sebe vyznat, že jsme tě v uplynulém týdnu opět mnohokrát zklamali. Málo jsme věřili, že láska je silnější než nenávisť. Zarmucovali jsme tě svými slovy i činy. Radujeme se z toho, že nám vyznané hříchy odpouštíš, když v pokání k tobě přicházíme. Tak dostáváme novou sílu, abychom se mohli měnit podle tvé vůle a svým evangelijním jednáním přispívali k oslavě tvého jména v našem světě. Prosíme tě, abys Duchem svým svatým připravil dobrou půdu v našich srdcích, aby zrnka tvého Slova v nich mohla začít růst a přinášet užitek. Dej, aby se s ní lidé mohli setkat skrze svědectví našich slov i života. Amen

1. ČTENÍ Iz 55, 6-11

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest 291,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Chválíme tě, Pane Ježíši Kriste, že máš stále na mysli ty, kteří jsou terčem lidského posuzování i odsuzování, za ty, kteří nemají mezi lidmi důstojné postavení, za ty, kteří si sami se sebou nevědí rady. Prosíme za ty, kteří podléhají nejedné závislosti a nedokáží si sami poručit. Prosíme, dej, abychom přijímali tvé Slovo s nadějí, že se můžeme měnit, když nám tvé evangelium dá sílu ke šťastnému a svobodnému životu. Prosíme za kazatele a kazatelky evangelia. Pořád je, aby věrně konali svou službu a vydrželi i nezájem o evangelium u těch, kteří jsou jim svěřeni.

Prosíme za svět, v němž žijeme, za to, aby v něm vítězily síly, které vedou k míru a dorozumění, a také aby nepravosti a křivdy nemohly lidem jen tak procházet. Prosíme za ty, kteří v naší zemi dostali za úkol spravovat veřejné věci, aby sledovali dobro a spravedlnost pro všechny. Toužíme po tom, aby se tvé dobré království stále víc a víc projevovalo mezi námi a v celém světě. Společně k tobě voláme tak, jak jsi nás to Ty sám naučil: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost. Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliвість, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přízemní, živočišná, ďábelská. Vždyť kde je závist a svárliвість, tam je zmatek a kdejaká špatnost. (Jk 3,13-18)

POŽEHNÁNÍ Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi národy tvoje spása. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 13, 1-9

Toho dne vyšel Ježíš z domu a posadil se u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď; posadil se v ní a celý zástup stál na břehu. I mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Vyšel rozsévač rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Kdo má uši, slyš!“

Václav Klaus prý kdysi řekl, že církve jsou takovými spolky zahrádkářů. Možná v tom byla jeho celková averze vůči spolkům, sdružením, občanské společnosti, horší je, že do toho zahrnul i církve. Jistě, církve jsou také neziskové organizace, ale jen kvůli jejich právnímu zařazení. Církve jsou totiž především předzvěstí Božího království.

Ježíš je opět obklopen lidmi, dokonce tak velikým zástupem, bylo jich tak moc, že musí vstoupit na loď. Někde tam bude Kristova církev za dvacet let, bude nás tolik, že i Ježíš bude muset vstoupit na loď. A lidé se na něj budou tlačit chtějíce slyšet Boží Slovo. A Ježíš jim vypráví podobenství o rozsévači. Neláme si hlavu s tím, kam ta zrna padají, ale co to s těmi lidmi dělá. Co s lidmi dělá slyšení Božího Slova a co je ta dobrá země vydávající až stonásobný užitek.

V zástěře kolem beder má rozsévač zrní a nedělá nic jiného, než že jde po polí a rozhazuje ho kolem sebe. Dělá to v dobré naději, že se zrnka v zemi uchytí a přinesou užitek. Přitom však prožívá určitou nejistotu. O zrnka strach nemá, jsou dobrá. Nejisté však je, zda všechna padnou do dobré půdy, aby mohla vzejít, vyrůst a přinést úrodu.

V rozsévači můžeme vidět samotného Ježíše, ale pak také i ty, kteří to, co od něho přijali, předávají dál. Jejich i náš úkol je jednoduchý: nenechat si to, co jsme od Ježíše dostali, pro sebe a předat to dál. Vždyť jde o radostnou zprávu evangelia, že se už přiblížilo Boží království. Tu zprávu mají slyšet všichni lidé. Je to zpráva o tom, že už žádný člověk nemusí strádat, nemusí být smutný a nešťastný. Proč by také byl, když v našem světě působí Ježíš. Náš lidský život už nemusí být beze smyslu. Není to nabídka neslýchané pomoci? Dobré zrno je zde a je ho dost. Ale co s takovou nabídkou uděláme my? Bude přijata, pochopíme, co velikého nám Ježíš dává? Ne všichni. Vždycky jen někteří. Věřit jen jeho slovu? Do toho se nikomu nechce, ani nám dnes. Ale i ti Ježíšovi učedníci, když se vrátili ze světa, kam je Ježíš poslal kázat evangelium, musejí konstatovat, že mnozí evangelium nepřijímají a někteří se proti němu stavějí přímo odmítavě. Hned od počátku bylo málo těch, kteří uvěřili

Ježíšovu jedinečnému poslání. Mnoho naproti tomu bylo těch, kteří slyšeli o Ježíšově pomoci, ale jeho pomoc pro sebe nepřijali.

A dnes, cožpak je to jiné? V naší zemi přece neustále narážíme na to, že mnozí Ježíše odmítají. Odmítají také evangelium a víru v Boha.

Jsme na tom stejně jako ti první Ježíšovi učedníci. Jistě i dnes se tu a tam objevují ti, kteří s Ježíšem sympatizují a není jim úplně cizí. Ale to Ježíši nestačí. Chce víc. Chce, abychom přijali jeho poselství a uvěřili, že on je ten, který dokáže změnit naše životy. Chce být přijat jako Mesiáš, Zachránce člověka a světa. Chce nás zachránit z našich nesmyslů.

A tu již tušíme, jak nás všechny to Ježíšovo podobenství o rozsévači úžasně potěšuje. Potěšuje kazatele, aby vydržel a nebyl smutný, když hned nevidí výsledky své práce. Potěšuje i vás, když u svých nejbližších nevidíte dostatečný zájem o Boží slovo. Podobenství o rozsévači je plně nepochopitelné a nikdy nekončící naděje. Vždycky aspoň jedno zrno, které rozsévač rozséval, vzejde. Padne na dobrou půdu v srdci člověka a přinese bohatou žeň, některé třicátou, jiné šedesátou a některé stou.

Cesta k Bohu a k víře v něho je pro každého stále otevřena. Ovšem je na nás, abychom nepřestali svým dětem a vnukům rozsévat evangelium a věřili, že vzrůst nezáleží na nás, ale na Bohu, pro něhož opravdu není nic nemožného. Dnešní člověk ovšem má právo čekat,

že křesťané budou také evangelijně jednat, že bude při nich láska místo nedůvěry a vzájemné nevraživosti, odpuštění místo tvrdého jednání, které vidí řešení všech těžkostí jen v trestech. Ježíš s tím zápasí jinak. V lásce přijímal všechny lidi a tímto způsobem je postupně měnil k dobrému. Věděl, že za neposlušnost nestačí jen trest. Obrovská láska dokáže víc. Činí zázraky, příkrývá množství nedostatků, mění a přetváří starého člověka, zbavuje ho otroctví vin, lži a nesvobody. A tak už nemusíme pochybovat o Boží nepochopitelné lásce k nám lidem, o vítězné síle jeho milosrdenství. Zrno Božího slova padne do dobré půdy a poroste.

Židovský myslitel Martin Buber zaznamenal jedno židovské chasidské vyprávění. V jednom městě byl obchod, na jehož štítu bylo napsáno: prodáváme pokoj, radost, spokojenost. Do obchodu přišla žena a řekla: Dejte mi od každého pytel. Obchodník však řekl: To nejde, prodávám jen jedno zrnko. Tak tomu je: Ježíš dává mnoho, ale ne tak, že bychom my sami už nemuseli nic dělat. Přijmeme-li zrno jeho Slova, zažijeme Boží působení, zrno bude růst a přinese užitek. Proč tedy konečně nevzít vážně Ježíše, když nám tolik nabízí, když nabízí jiný způsob života? Proč nezatoužit po tom být dobrou půdou, aby se v ní mohla zrnka Božího slova uchytit a vyrůst? Vždyť právě s růstem zrnok Božího slova přijde do našich životů to, čeho je dnes tak veliký nedostatek: radost, pokoj, spokojenost. Což to není úžasná

radost, když se mohu změnit a nemusím zůstat stále tím starým, neklidným a nespokojeným člověkem.

Často si dnes říkáme, kdy se lidé konečně vrátí k těm starým osvědčeným hodnotám tradice a zvyku, které vylučují vše ostatní a uznávají jen to, co tak vždycky bylo. Ale není to hlavně na nás a našem svědectví o Kristu, nejsme to právě my, kdo by měli odmítnout pojetí církve jako spolku zahrádkářů a začít promýšlet, jak lidem přiblížit Boží království?

K tomu však vede ještě dlouhá cesta, rozhodně delší, než je rozsévání zrna z bederní zástěry. Proč však nezačít tím, že překročíme svůj stín a hodnoty jako je víra v Boha, se nestanou naprosto automatickým obsahem našich hovorů, našeho bytí na tomto světě.

Proč se pro jednu nepustit také do zvěstování Božího království, které nejen druhého člověka, ale i nás samé nutí přemýšlet nad tím, co je v životě trvalé, totiž víra v jednoho Boha, který nás všechny spojuje, ať chceme nebo nechceme.

A proč pro jednu neopustit všechny zažité představy a nevydat se cestou napínavého hledání. Proč se pro jednu nebavit také o víře, která je víc než všechny naše pozemské starosti, ale i radosti a vede také do Božího království.